

N:o 120.

Af herr **J. Bengtsson** i Bjärnalt, *om skrifvelse till Kungl. Maj:t*
angående inrättande af ett statslotteri.

Tanken på ett statslotteri växer alltmer fram, och visst torde vara, att den till sist icke kan hållas tillbaka. Inom Andra Kammaren har dock alltid ovilja funnits emot lotterier, och alla gånger, frågan bragts på tal inom kammaren, har den fallit. Det enda skäl, som kunnat åberopas för afslag på hittills framkomna motioner om ett inhemskt statslotteri, har varit, att spellusten är en passion, som icke bör tillfredsställas, och att det därför skulle vara moraliskt godt, att vi vore fria från ett statslotteri. Det torde dock kunna sättas i fråga, huruvida spelandet på lotteri i sig själf är något moraliskt förkastligt. Säkert är i alla fall, att Kungl. Maj:t varit af annan mening och sedan år 1889 medgifvit lotterier till ganska afsevärda belopp. Önskvärdt vore visserligen, att allt lotterispel kunde utrotas inom landet, men då detta torde vara omöjligt, synes det mig vara lyckligast, om spelpassionen kunde hållas inom vissa gränser, hvilket säkerligen bäst skulle lyckas, om staten själf toge hand om lotterierna och reglerade desamma. Ett stöd för denna uppfattning tror jag mig hafva funnit i det utlåtande, som år 1902 afgafs af det Första Kammarans utskott, hvilket hade att behandla ett förslag om inrättande af ett statslotteri. Utskottet säger nämligen: »ett ständigt tillgängligt svenskt statslotteri med måttliga dimensioner synes därför utskottet vara mera ägnadt att hålla spelpassionen inom vissa gränser, och ett dylikt lotteri skulle äfven kunna ordnas på ett fullt betryggande sätt samt så, att dessa sannolikt till största delen från de mindre bemedlade härflytande penningar kunde användas för sådana ändamål, som i första hand komme dessa klasser till godo.» Ett stats-

lotteri med filantropiskt ändamål, där penningarna kunde komma det svenska folket till nytta, vore väl att föredraga framför det nuvarande förhållandet, då oerhörda summor utbetalas för utländska lotterispel. Särskildt i våra dagar, då statskassan är hårdare anlitad än den varit på många år, skulle den vinst, staten komme att göra på ett inhemskt lotteri, med fördel kunna användas för så allmännyttiga ändamål som ålderdomsförsäkring och tuberkulosens bekämpande.

Och vidare. Kan det verkligen från statsekonomisk synpunkt vara klokt att låta penningarna gå till utlandet? Att denna fråga måste besvaras nekande, insåg redan vid 1902 års riksdag denna kammars tillfälliga utskott, som hade den förberedande behandlingen af då väckta motioner i förevarande ämne om hand. Utskottet erkänner nämligen, »att vårt folk genom inflytande från de utländska lotterierna tillfogas en ekonomisk nationalförlust.» Det synes därför vara en verklig fara för vårt land, om vi icke snarast möjligt taga denna fråga i egna händer och genom inrättande af ett statslotteri reglera det spelbehof, som faktiskt finnes hos folket, så att detta gör så liten skada som möjligt.

På grund af hvad jag sålunda anfört, får jag hemställa,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kungl. Maj:t begära, att Kungl. Maj:t ville låta utarbета och för nästkommande Riksdag framlägga förslag till inrättande för statens räkning af ett penninglotteri.

Stockholm den 23 januari 1906.

J. Bengtsson.